

מסורת הש"ס

(א) פסחים ז': [תוס']
נרתיק פיו הע"י, (ב) שם
ומנחות מב. [תוספתא] שם
הי"ד, (ג) [מנחות מב.],
(ד) שבת כג. ע"ש, (ה) רש"י
מ"י, (ו) נדרות מ., (ז) רש"י
[ועי' רש"י], (ח) [ועי' תוס'
מנחות מב: סדרה ואלו].

תורה אור השלב

1. זכר ימות עולם בינו
שנות דור ודור שאל
אביו הגדך וקניך ויאמרו
לך: רבנים לב
2. ברוך אדני יום יום
יעמם לנו האל ישועתנו
סלה: תהלים סח כ

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה הרוואה נר
וכו' לברך על ראיה
הראשונה:

הגהות הגר"א

(א) תום' מד"ה העושה.
לפנות סוכה לשמו. נחלק
ויר"ב על עשיית סוכה:

רבינו חננאל

ומתבונן עלה דר' יוחנן
סורא מתבונן דקתי לולב
סורא וסוכה וז' אחר.
ושמני לולב שבעה חובין
שבי' תפוקד' שני' לולב
ז' אחר אדנא. סוכה
גמאי ר'א. דתני חפלי' כל
זמן שמינין סוכת' עולין
דברבי יר' ותבטני' אורסי
אז' מברך עליון א"ר
שחרית בלבי. ר' יוחנן
אמר סוכה כרבי. ואצ"ל דאמר
רבה בר בר חנה הלכה
כחכמים. ולא עבדי עובדי
המלכות. אלא כל אימת
דנחת לולב מוכר. ר' יוחנן
בר אשי. כל אימת דהו
מסמיני ביה מברכ. אמר
ר' יהודה אמר סורא
מצות לולב דר' ואף ר'
בר מצות לולב כל ר'
דאמר בר חייא בר אשי
אמר דר' מדלילי' נר חנוכה
צריך לברך. כיום ראשון
המדלילי' מברך ד' והוראה
מברך ב' כי יור' וירושל' נ'
אז' אמר יר' ראשון מצות
לולב. מיכן ואילך מצות
לולב. אז' אמר יר' וירושל'
מיר' הושיע' סוכה לעצמו

מבדק שתיים ורואה מבדק א
וצונו להדליק נר (של) חנוכה
אמר ישאל אבדק ויגיד (מ)
איתיה רב נתמן בר יצחק
לולב ת"ר העושה סוכה ל
בה אומר ברוך אשר קדשנו
לה דבר מבדק אם לאו לכע
"היונא ליה לרב כהנא דקאמרי
מצות הרבה אומר ברוך אשר
אומר "מבדק על כל אחת ואחת
פפא הלכתא כרבי יהודה ואמ
דברי יהודה דכתיב "ברוך ה'
מברכין אותו אלא בא לומר ל
ככל דבר ודבר תן לו מעין ל
פפא בא ורואה שלא כמדת ה
בידם למיין המלוא וטעם לשאז עי

ולא לאחרים: כאן בומן
שבעה דמדאורייתא היא
כל זמן שמניחין. ואפילו
בה גמי אע"ג דלא מפסקי

העושה לולב ^(א) לעצמו
וקיימו והגיעו לזמן
אומר ברוך אשר קדש
נטיילת לולב ואף על
ראשון חזור ומברך
סוכה ^(ב) לעצמו אומר
כח נכנס לישב בה
במבצותיו וצונו לישב
אין ראשון שוב אינו
אומר קשיא סוכה
אלולב לא קשיא כאן
קיים כאן בזמן שאין
אלא סוכה אסוכה קיי
תפילין כל זמן ש
דבריו רבו וזכרם אומ
היה להם

[illegible]

ת וּמֵאִי מִכֶּרֶךְ בִּרְיֹךְ
וְהִיכֵן צִוּנוּ מֵלֵא תִסְתּוֹ
מִמֶּעֶט זְמַן אֵימָא מִמֶּ
נִי לֹא בְהִרְיָא אִמֶּר
מוֹ אִמֶּר בִּרְיֹךְ שְׁהֵו
נִי לִיחֵה עֲשִׂיָה וְעִנּוּ
נִסּוֹ לִיחֵה כִּה מִכֶּרֶךְ
לְדוֹר לְבִלְחֹו אִכְסָא דְּזִנּוּ
רָשָׁנוּ בְּמִצְחִיתוֹ וְצִוּנוּ
כְּפִנִי עֲצֻמָּא אִ"ר זִירָא
רַבִּי זִירָא וְאִיתִימָא רַבִּי
רַבִּי יוֹסִי כִּיּוֹם מִבְּרִית
בְּכָל יוֹם יוֹם הוּא לֹא
נִתְּנוּ "וְאִמֶּר ר' זִירָא
לִ"ה מִדַּת בִּשְׂר וְדֵם מִדַּת
לֵלָא מִיִּשְׁכֵּי לֵיָּה מִזְחָה וְשֵׁ

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

העושה טובה לעצמו דווקא נקט לעצמו אכל לאחר לא
מזכר מידי להאי מנה דסבר דלין מזכר לעשות
כדדייקין פ' התכלת (מנחות דף מז. וסע:) ואיכא מנה דירושלמי
צפרק הירושא עשה לעצמו מזכר לעשות טובה עשה לאחר מזכר
[א] לעשות טובה [ב] לשמו:]

העושה סוכה אֶעצמו מברך
אומר ברוך שהחיינו
זהו נטלו לצאת בו
על במצותיו וצונו על
פ' שבידך עולו יום
ל' שבועה ה' העושה
ידך שהחיינו וקיימנו
אומר אשר קדשנו
בסוכה וכיון שבידך
מברך קשיא לולב
סוכה בשלמא לולב
בזמן שביט המקדש
בית המקדש קיים
יא תנאי היא דתנאי
מנחין מברך עליהו
יום אינו מברך אלא
בזמן שביט המקדש

צרכות של מילי וכן אקריטא
מגילה מנכר שהיינו כדליתא בירש
הקורא את המגילה עומד ומגילה דף
(ח:) ואילו אקריטא הלל לא מנכר
וגרסה דמזוה שיש עליה שמחה תקנו
שהיינו ולמחרתין כדבואה (גדלות
דף ד.) למנכר על כלום חדשים
מכר בר שרידא גאון דליתא סמיתין
עלה דמסקיין כפרק ככל מערבין
(פירושין ד' מ:) דנענין מידי דלמי
מומן לזמן מחדש מפדיון הקניס:
נכנס ירשב בה מנכר ד' ירשב
בסוכה. מדלא קאמר
מנכר שמיס דקדמי ספא נעשיה
ועומדת ואין יכול לתדע דה דבר
משמע דנפיק אהא דצירק אעשיה
שהיינו ומימה וסיפוק ליה דמנכר
משום יו"ט כמו שמנכרין איום טוב
דפסקו ועלת וכל שאר ימים טובים
ושמא כיון דסוכה מתחת חג קאחיא
כפרה הוא דקורא ליהא אע"פ שצירק
בחול פטור הוא אף כהא דזמן י'
קא אחי מחמת מועד קאמי אפילו
כלא יוס טוב דלמחר לקמן (דף מ:)
דלי לא חסידהו מנכר למחר
זר ליומא אומרא:

דבֿל אימח דמשמשי סבֿרי.
דמחז להשמע בהן שלח
יסח דעמו בדפֿרין קימא דיומא
(ד' :1) יִפְסִין מִנֵּי ומה יִפְסִין
וי אלא זאברה אחת ולא חפֿרס
מאי הוא מנֿרן אם מנֿרין לשמור
את חוקיו כמו שמנֿרין בתר
דמסלקין פֿתלחו או להניח כמו
שמנֿרין בשעת הנחה כדליתא
בהקומן דבה (מנחות דף לו. וסס)
דלכא הרי מנחמין ועומדין ומסבֿרין
דמנֿרין לשמור חוקיו כמו דמנֿרין
לשמור בתר דמסלקין פֿתלחו כדליתא
פרק בל סיומן (דבֿל דף כז.א):

הרואה נר של חנוכה צריך
 אברך בשמל מנות
 כגון אולג וסוכה לא תקינו לנר
 לרואה אלא נר חנוכה משום
 חציונות הגם וגם משום שיש כמה
 בני אדם שאין להם חתנים ואין
 לרואה ברכה שאין העושה בנר:
 אפרו

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מוסף רש"י

בכל יום ויום תן לו
מעין ברכותיו. כשנת
מעין שנת, ניו"ט מעין
יו"ט (ברכות מ).